

Sygn. akt I A Ca 66/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lutego 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Ewa Głowacka
Sędziowie:	SSA Beata Wolfke - Kobzar SSA Sławomir Jurkowicz (spr.)
Protokolant:	Katarzyna Stalewska

po rozpoznaniu w dniu 21 lutego 2012 r. we Wrocławiu na rozprawie

sprawy z powództwa **W. L.**

przeciwko (...) z **siedzibą w S.**

o zapłatę

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 27 października 2011 r. sygn. akt X GC 57/10

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda 2700 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód W. L. domagał się zasądzenia od strony pozwanej (...) z siedzibą w S. (Niemcy) tytułem zapłaty reszty ceny za sprzedane jej towary kwoty 48.701,44 euro wraz z umownymi odsetkami w wysokości 0,1 % dziennie, liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania w sprawie.

Upominawczym nakazem zapłaty dnia 16.11.2009 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu uwzględnił powództwo w całości.

Pozwana, skarżąc sprzeciwem nakaz zapłaty w całości wniosła o oddalenie powództwa w całości na koszt powoda, podnosząc zarzut wygaśnięcia spornej wierzytelności na skutek dokonanego przez nią wcześniej jej potrącenia z wierzytelnością wzajemną pozwanej, Pozwana na wypadek nieuwzględnienia tego zarzutu, ponownie podniosła zarzut potrącenia swojej wierzytelności wzajemnej ze sporną wierzytelnością powoda.

Sąd Okręgowy prawomocnym postanowieniem z dnia 26.02.2010 r. oddalił wniosek strony pozwanej o odrzucenie pozwu wskazując, iż posiada jurysdykcję do rozpoznania niniejszej sprawy.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 27.10.2011 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 44.185,91 euro z odsetkami maksymalnymi, ale nie wyższymi niż odsetki umowne w wysokości 0,1% dziennie, liczonymi od dnia 12.10.2009 r. do dnia zapłaty (pkt I), oddalił dalej idące powództwo (pkt II) i zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda zwrot kosztów procesu w kwocie 22.719,30 zł (pkt III). Ponadto w pkt IV i V rozstrzygnął o zwrocie świadkom kosztów ich dojazdu na rozprawę.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd ten wydał w oparciu o następujące, istotne, ustalenia faktyczne.

Powoda W. L., prowadzącego jednoosobową działalność gospodarczą pod firmą PPUH(...), łączyły od okresu lat 2005-2006 stałe stosunki gospodarcze ze stroną pozwaną (...) z siedzibą w S., w ramach których pozwana nabywała u powoda towar w ilościach hurtowych.

Współpracę handlową stron regulowały Ogólne warunki umowy sprzedaży PPHU (...) (dalej w skrócie OWUS), które były znane stronie pozwanej od początku współpracy i zostały przez nią zaakceptowane. W ramach tej współpracy strony zawierały umowy sprzedaży dotyczące artykułów spożywczych.

Zakupione przez pozwaną towary zostały dostarczone pozwanej m. in. w dniach 10.12.2008 r. i 18.12.2008 r. Pozwana kwitowała odbiór towarów przystawiając pieczęć firmową oraz podpisując dokument CMR oraz dowód dostawy (Lieferschein). Powód wystawił tytułem zakupionych towarów fakturę VAT nr (...), zawierającą kwotę do zapłaty w wysokości 26.516,10 euro oraz fakturę VAT nr (...), zawierającą kwotę do zapłaty 11.780 euro. Termin zapłaty faktury VAT nr (...) został przez powoda określony na 7 dni, natomiast dla faktury VAT nr (...) na 14 dni. Przedmiotowe faktury zostały doręczone pozwanej.

W dniu 31.12.2008 r. strony dokonały kompensaty przysługującej należności strony pozwanej w wysokości 668,59 euro z należnością wynikającą z faktury nr (...), w związku z czym do zapłaty z tytułu tej faktury zostało 25.847,51 euro. W dniu 09.01.2009 r. strona pozwana przesłała potwierdzenie salda w którym kwoty z powyższych faktur widnieją jako nierozliczone.

Zgodnie z łączącymi strony OWUS kupujący zobowiązany był zapłacić za dostarczony towar w terminie wynikającym z faktury VAT. **Kupujący nie mógł przy tym potrącać żadnych swoich wierzytelności lub innych kwot z kwotami z faktur sprzedawcy bez wyraźnego pisemnego uzgodnienia ze sprzedawcą.** Odsetki za każdy dzień opóźnienia w zapłacie określono na 0,1%. Zgodnie z § 9 OWUS w sprawach nieuregulowanych znajdują zastosowanie przepisy prawa polskiego, w szczególności kodeks cywilny z całkowitym wyłączeniem stosowania jednolitych przepisów Konwencji Narodów Zjednoczonych o umowach międzynarodowej sprzedaży towarów, a ewentualne spory wynikające z umowy będą rozstrzygane przed sądem właściwym według siedziby sprzedawcy - Polska. Miejscem wykonania umowy jak i wynikających z niej obowiązków/zobowiązań częściowych jest miejsce siedziby sprzedawcy. OWUS były dostępne na stronie internetowej powoda (www.koronaii.pl), a ponadto były zawarte w dowodach dostawy (Lieferschein), które były podpisywane przez przedstawiciela pozwanej. Pozwana potwierdziła znajomość OWUS podpisem swojego przedstawiciela. Gdyby pozwana nie akceptowała OWUS powód nie dokonywałby sprzedaży na jej rzecz. **Zgodnie z § 8 ust. 5 OWUS kupujący nie mógł potrącać żadnych swoich wierzytelności lub innych kwot z kwotami z faktur sprzedawcy, bez pisemnego wyraźnego uzgodnienia ze sprzedawcą.**

Pozwana pomimo upływu terminów zapłaty określonych w fakturach VAT nr (...), nie uiściła ceny zakupionych u powoda towarów. Również wystosowywane przez powoda do pozwanej wezwania do zapłaty należności wynikających ze wskazanych faktur vat okazały się bezskuteczne. Pozwana nie zakwestionowała zasadności kwot żądanych przez powoda w powyższych fakturach, w szczególności ich wysokości.

W dniu 16.06.2008 r. pozwana zaoferowała powodowi zakup 10 ton migdałów słupek 2- 4 mm w cenie 2,99 euro i 10 ton migdałów w płatkach w cenie 3,09 euro. W związku z tym, że powód miał klienta - (...) GmbH w E., który był zainteresowany zakupem migdała. Dlatego w dniu 17.06.2008 r. powód poprosił pozwaną o przesłanie próbek na adres tego klienta oraz wskazał, że konieczne będzie negocjowanie ceny. W odpowiedzi pozwana wskazała, że próbki prześle w dniu 17.06.2008 r.

Strony zawarły umowę sprzedaży migdałów w dniu 17.06.2008 r. na warunkach określonych w ofercie z dnia 16.06.2008 r. W umowie w rubryce ładunek strony wskazały na odbiór własny. Czas trwania kontraktu określono od 17.06. do 1.07.2008 r. Umowę w imieniu strony pozwanej podpisała N. R., używając pieczęci firmowej identycznej do pieczęci użytej na dowodach dostawy i potwierdzeniach przyjęcia OWUS z dopiskiem i.A, czyli „z upoważnienia”.

W dniu 1.07.2008 r. A. P. z ramienia powoda poinformował pozwaną aby migdały zostały dostarczone do (...) GmbH w E. i poprosił o podanie kosztów transportu. Zgodnie z umową powód odebrał migdały własnym transportem i wprowadził do swojego magazynu w dniu 1.07.2008 r., a następnie sprzedał je swojemu klientowi (...). GmbH w E., dostarczając mu migdały: w płatkach 10. 237,50 kg i w kostce 5. 400 kg w dniach 01 i 03.07.2008 r., za co wystawił fakturę vat (...) na kwotę 65.100,00 euro, która została skorygowana na kwotę 51.166,13 euro. Faktura nr (...) została zapłacona przez (...) GmbH w E. w dniach 16.07. i 4.08.2008 r.

W dniu 25.08.2008 r. pozwana wystawiła notę uznaniową nr (...) powodowi za dostarczenie migdałów: w płatkach 10. 237,50 kg i w kostce 5. 400 kg na kwotę 47.139,75 euro. Na nocie znajdowała się adnotacja, że dotyczy towaru (...) E..

W dniu 03.07.2008 r. pozwana wystawiła fakturę vat nr (...), którą obciążyła powoda za sprzedaż migdałów: w płatkach 10. 237,50 kg i w kostce 5. 400 kg na kwotę 47.139,75 euro, która została rozliczona w księgowości powoda, w fakturze vat wskazano termin dostawy na 04.07.2008 r.

W dniu 25.08.2008 r. pozwana wystawiła fakturę vat nr (...) dla (...) GmbH w E. za sprzedaż migdałów: w płatkach 10. 237,50 kg i w kostce 5. 400 kg na kwotę 54.178,38 euro, w fakturze vat wskazano termin dostawy na 25.08.2008 r. Na fakturze znajdowała się adnotacja, że towar nie mógł zostać zafakturowany przez (...) ponieważ nie został zakupiony do Polski. Powód dokonał kompensaty należności pozwanej wynikających z faktury vat nr (...) na kwotę 47.139,75 euro (158.191,57 zł wg kursu euro z dnia 02.07.2008 r.) poprzez dostarczenie potwierdzenia salda na koniec 2008 r.

W dniu 10.10.2008 r. pozwana wystawiła dla (...) GmbH w E. za sprzedaż migdałów: w płatkach 10. 237,50 kg i w kostce 5. 400 kg na kwotę 54.747,76 euro, w fakturze vat wskazano termin dostawy na 25.08.2008 r.

W związku z wezwaniem przez (...)z siedzibą w W. do zapłaty należności przysługujących powodowi, pozwana pismem z dnia 15.04.2009 r. (data nadania faksem) skierowanych do (...) zatytułowanym “upomnienie z dnia 08.04.2009 r. - 77.505,10 euro od PPUH (...)” wskazała, że należności wynikające z faktur (...) (26.516,10 euro) oraz (...) (11.780,00 euro) zostały zapłacone dnia 09.01.2009 r. (rozliczenie i potwierdzenie płatności w załączeniu). Pozostałe zaś faktury zostaną rozliczone przy następnej dostawie pozwanej na rzecz powoda. (...) miała podpisaną umowę z powodem w przedmiocie monitorowania zadłużenia.

Pismem z dnia 15.04.2009 r. strona pozwana wskazała, iż saldo wzajemnych należności na dzień 31.12.2008 r., na rzecz powoda wyniosło 255.094,06 euro, a pozwanej 193.268,93 euro. Pozwana zminusowała również fakturę na rzecz (...) na kwotę 54.077,37 euro co dało kwotę 7.077,37 euro do zapłaty na rzecz powoda, która została zapłacona w dniu 09.01.2009 r. W dołączonym do tego pisma saldzie, będącym wydrukiem z ksiąg pozwanej faktury powoda nr (...) figurowały jako niezapłacone, zaś należność pozwanej z noty uznaniowej (...) jako zapłacona. Księgowa strony pozwanej odręcznie przy należnościach z faktur (...) wpisała, iż są zapłacone. Saldo sporządzone przez pozwaną nie zgadzało się z saldem powoda. Powód odesłała pozwanej jej saldo jako niezgodne i przesłała swoje.

Praktyką u powoda jest, że zakupiony towar nie jest dostarczany przez sprzedawcę.

W relacjach handlowych stron było przyjęte, że wszystkie faktury zakupowe powoda podlegały kompensacie, aby zmniejszyć saldo zobowiązań strony pozwanej, a inicjatywa kompensowania faktur zakupowych zawsze leżała po stronie powoda. W saldzie przesłanym powodowi przez pozwaną faktura vat nr (...) na kwotę 47.139,75 euro nie widniała jako pozycja otwarta, co oznacza, że została rozliczona. Wystawione przez pozwaną dokumenty G. nie stanowiły dokumentu księgowego, wskazującego na obowiązek zapłaty ponieważ takim dokumentem była faktura vat. Główna księgową powoda miała upoważnienie dla dokonywania kompensat w imieniu powoda.

Na podstawie ugody z dnia 18.08.2009 r. powód otrzymał od ubezpieczyciela Towarzystwa (...) S.A. kwotę 157.988,21 zł tytułem odszkodowania z tytułu rozliczenia szkody spowodowanej przez pozwaną niezapłaceniem w szczególności faktur vat (...) (kwota odszkodowania 102327,71 zł) i (...) (kwota odszkodowania 49169,72 zł), w związku z tym zgodnie z ogólnymi warunkami umowy ubezpieczenia z dniem wypłaty odszkodowania na ubezpieczyciela przeszło prawo do dochodzenia od pozwanej jako dłużnika roszczeń do wysokości wypłacanego odszkodowania.

W dniu 18.08.2009 r. powód zawarł z Towarzystwem (...) S.A. umowę powierniczego przelewu wierzytelności wraz z aneksem z dnia 23.11.2010 r., na mocy której ubezpieczyciel działając jako cedent przeniósł powierniczo na rzecz powoda jako cesjonariusza należności objęte przyszłym regresem ubezpieczeniowym wobec pozwanej jako dłużnika w łącznej kwocie 157.988,21 zł wraz z odsetkami, regres obejmował w szczególności faktury (...). Strony postanowiły, że zwrotny przelew regresu nastąpi w przypadku nie odzyskania przez powoda kwoty 157.988,21 zł w terminie 12 miesięcy od dnia zawarcia aneksu (do dnia 23.11.2011 r.).

W sprawie o sygn. akt X GC 132/10, toczącej się przed Sądem Okręgowym w. W. z powództwa powoda przeciwko pozwanej, pozwana potwierdziła fakt, iż łączyły ją z powodem stałe stosunki gospodarcze, w postaci nabywania u powoda towarów w ilości hurtowej, za których dostarczenie dokonywana była, zgodnie z łączącą strony umową - OWUS, zapłata w wyznaczonym terminie, po wystawieniu faktury VAT, co potwierdza wyrok tego Sądu Okręgowego z dnia 10.06.2010 r.

W oparciu o powyższe ustalenia faktyczne Sąd Okręgowy uznał, iż powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części. Dokując oceny zasadności spornego żądania Sąd ten na wstępie wskazał, iż poczynione w sprawie ustalenia faktyczne poczynił w oparciu o przedstawione przez strony dokumenty, zeznania świadków oraz powoda, które uznał za w pełni wiarygodne. Jednocześnie Sąd Okręgowy wyjaśnił przyczyny dla których jedynie w części uznał za wiarygodne zeznania F. B., jak również wskazał, które ze zgłoszonych dowodów oddalił i wyjaśnił motywy, którymi się w tym zakresie kierował.

Przechodząc do merytorycznej oceny spornego żądania powoda Sąd I instancji uznał, iż kluczowe znaczenie dla jego zasadności miały Ogólne warunki umowy sprzedaży (OWUS) dołączone przez powoda do pozwu, które dotyczyły w szczególności miejsca wykonania umowy sprzedaży towarów, zastosowania przepisów prawa polskiego i jurysdykcji sądów polskich, a nade wszystko wyłączały możliwość kompensowania należności kupującego względem sprzedawcy. Podkreślono przy tym, iż z uwagi stanowisko procesowe pozwanej przyznającej okoliczności faktyczne dotyczące zawarcia spornych umów sprzedaży i broniącej się jedynie zarzutem nieistnienia zobowiązania (opartym na uprzednim potrąceniu należności) oraz zarzut potrącenia, ostatecznie ustalenie tego, iż strony związane były owymi Ogólnymi warunkami przesądzało jednocześnie o uwzględnieniu powództwa co do zasady.

W ocenie Sądu Okręgowego powód wykazał w proces, że strony łączyły przedstawione przez niego OWUS, które pozwana знаła, miała świadomość ich obowiązywania i w ramach przyjętej przez strony praktyki handlowej w pełni je akceptowała. Za przyjęciem tego stanowisko przemawiał, zdaniem tego Sądu, fakt udostępnienia OWUS pozwanej w każdym dokumencie dostawy oraz ogólnym dostępnie do ich postanowień na stronie internetowej powoda. Podkreślono przy tym, iż pozwana potwierdziła znajomość treści OWUS na jednym z dowodów dostawy (Lieferschein), własnoręcznym podpisem jej przedstawiciela, jak również potwierdziła fakt stosowania owych OWUS w innych dokonywanych przez strony transakcjach handlowych w okresie pozostawania stron w stałych stosunkach handlowych również w toczącej się pomiędzy stronami i zakończonej wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z

dnia 10.06.2010 r. sprawie o sygn. akt X GC 132/10 . Wreszcie wskazano, że pozwana okoliczność tą przynała również w treści sprzeciwu (k. 100).

W dalszej konsekwencji Sąd I instancji odwołując się m.in. do treści § 9 spornych OWUS uznał, iż posiada jurysdykcję do rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy w oparciu o wybrane przez strony materialnoprawne przepisy prawa polskiego, w szczególności zaś przepisy art.535 i nast. k.c., a to z uwagi na zakwalifikowanie spornych umów jako umów sprzedaży. W oparciu o analizę zebranego w sprawie materiału dowodowego, Sąd Okręgowy stwierdził, że powód w pełni wykonał łączące go z pozwaną umowy sprzedaży, przenosząc własność zakupionych towarów na pozwaną, oraz dostarczając je pozwanej w dniach 10.12.2008 r. i 18.12.2008 r. Pozwana zaś, która bezspornie owe towary odebrała, nie kwestionując terminów zapłaty ani wysokości wystawionych przez powoda faktur nr (...) na kwotę 26.516,10 euro oraz fakturę nr (...) na kwotę 11.780,00 euro, powyższych należności nie zapłaciła.

Jednocześnie Sąd Okręgowy stwierdził, iż wobec przyjęcia wiążącego charakteru łączących strony przedmiotowych OWUS, ani oświadczenie pozwanej o potrąceniu z dnia 15.04.2010 r., ani też zarzut potrącenia zgłoszony przez nią w procesie, nie mogły być uznane za skuteczne. Zgodnie bowiem z treścią § 8 ust. 5 OWUS kupujący nie mógł potrącać żadnych swoich wierzytelności lub innych kwot z kwotami z faktur sprzedawcy, bez pisemnego wyraźnego uzgodnienia ze sprzedawcą. W ocenie tego Sądu powyższe uregulowanie kwestii potrącenia przez strony w tych Ogólnych warunkach było w pełni dopuszczalne na gruncie, mających dyspozytywny charakter, przepisów art. 498 i nast. k.c., regulujących tą instytucję.

Niezależnie od tego, nawet zakładając możliwość potrącenia przez pozwaną wierzytelności powoda, zdaniem Sądu Okręgowego strona pozwana nie wykazała jego przesłanek. W szczególności zaś nie udowodniła istnienia swojej wierzytelności wzajemnej, która mogłaby być potrącona ze sporną wierzytelnością powoda. W ocenie tego Sądu, obszernie wyrażonej w uzasadnieniu skarżonego wyroku, taka wierzytelność w kwocie pierwotnie oznaczonej przez pozwaną na 54.747,76 euro, a następnie jako 47.139,75 euro nie istniała, a jej twierdzenia w tym zakresie wynikają z nieprawidłowo prowadzonej, a wręcz "kreatywnej" księgowości. Natomiast analiza dokumentów zebranych w sprawie doprowadziła Sąd I instancji do przekonania, że pozwana rozliczyła należność przysługującą jej od powoda z tytułu sprzedaży przedmiotowych migdałów we wzajemnym saldzie należności na dzień 31.12.2008 r., na podstawie wcześniejszej kompensaty dokonanej przez powoda. Wskazano przy tym, iż w przeciwnym wypadku przedstawione przez nią saldo należności na dzień 31.12.2008 r. po odjęciu kwoty 54.747,76 euro nie byłoby zgodne z przyjętymi w saldzie pozycjami zwłaszcza, że z dokumentu potwierdzenia salda dołączonego do pisma z dnia 15.04.2009 r. wynikało, iż w księgach pozwanej wierzytelności powoda z faktur (...) figurują jako nierozliczone, natomiast kwota z noty księgowej jako rozliczona.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy uznał, iż pozwana powinna zapłacić powodowi resztę ceny sprzedaży w bezspornej wysokości 37.627,51 euro. Ponadto, wskazując na treść art.481 § 1 k.c. oraz § 8 ust. 4 OWUS, Sąd I instancji za uzasadnione uznał roszczenie powoda dotyczące zasądzenia od pozwanej odsetek za opóźnienie w zapłacie. Jednakże w tym zakresie uznając, że wysokość umownych odsetek wynosząca w stosunku rocznym 36,5 %, jest sprzeczna z bezwzględnie obowiązującym przepisem art. 359 § 2¹ i 2² k.c., Sąd Okręgowy uznał, iż należą się odsetki maksymalne, które zasądził w łącznej kwocie 6.558,40 euro precyzyjnie wskazując sposób ich wyliczenia.

W pozostałym zaś zakresie powództwo jako bezzasadne Sąd ten oddalił, rozstrzygając o kosztach procesu na podstawie art. 100 k.p.c. i przy uwzględnieniu wygrania przez powoda sprawy w 91%. Uzasadniając rozstrzygnięcie w tym ostanim zakresie wskazano, iż na ich łączną wysokość 23.458,29 zł złożyła się m.in. kwota 14.400 zł stanowiąca zwrot kosztów zastępstwa procesowego w podwójnej wysokości, którą przyznano zgodnie z wnioskiem z uwagi na nakład pracy pełnomocnika i jego wkład w wyjaśnienie sprawy zgodnie z §2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Ostatecznie Sąd Okręgowy uznał, iż powodowi należał się zwrot powyższej kwoty pomniejszonej o należne pozwanej, proporcjonalnie do jej wygranej, koszty w wysokości 738,99 zł.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła strona pozwana, która zaskarżając go w części obejmującej rozstrzygnięcie w pkt I i III, zarzuciła:

1. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu I instancji z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz błęd w ustaleniach faktycznych stanowiących podstawę rozstrzygnięcia **poprzez przyjęcie, iż:** kupujący nie mógł potrącać żadnych kwot bez pisemnego uzgodnienia ze sprzedawcą, pozwany potwierdził znajomość OWUS podpisem swojego przedstawiciela oraz, iż powód dokonał kompensaty należności pozwanego wynikających z faktury (...) na kwotę 47.139,75 euro;

2. naruszenie przepisu prawa materialnego poprzez błędną wykładnię normy art. 498 k.c., oraz przez błędne przyjęcie związku, jaki zachodzi pomiędzy faktem ustalonym w procesie a normą prawną;

3. naruszenie art. 233 k.p.c. oraz art. 227 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego, oddalenie wniosków dowodowych strony pozwanej z uwagi na uznanie ich za nieistotne dla rozstrzygnięcia sprawy, nieuzasadnione i błędne pozbawienie wiarygodności i mocy dowodowej zeznań strony pozwanej oraz pominięcie faktów mających dla sprawy istotne znaczenie, w szczególności poprzez oddalenie wniosku pozwanego o zawieszenie postępowania z uwagi na art. 177 § 1 pkt 4 k.p.c.

4. niezasadne zasądzenie na rzecz powoda kosztów zastępstwa procesowego w podwójnej wysokości, co stoi w sprzeczności z § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

W oparciu o powyższ zarzuty strona pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt I i III poprzez oddalenie powództwa w całości, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Ponadto wniosła o zasądzenie od powoda na jej rzecz zwrotu kosztów procesu za obie instancje.

W odpowiedzi na apelację, powód wniósł o jej oddalenie i zasądzenie na jego rzecz od pozwanej kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja, jako nieuzasadniona, podlegała oddaleniu.

Na wstępie wskazać należy, iż Sąd Apelacyjny w całości podzielił ustalenia faktyczne, dokonane w sprawie przez Sąd Okręgowy, czyniąc je jednocześnie podstawą swojego rozstrzygnięcia. Wbrew bowiem zarzutom apelującej Sąd I instancji, w wyniku prawidłowo przeprowadzonego postępowania dowodowego, ustalił wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności, które znajdowały odzwierciedlenie w całokształcie zaoferowanego przez strony materiału dowodowego. Dokonując zaś oceny tak zebranego materiału dowodowego, Sąd ten nie naruszył reguł swobodnej oceny dowodów, wyznaczonych treścią przepisu art. 233 § 1 k.p.c., a w szczególności zasad logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego. Jednocześnie na podstawie tak przeprowadzonego postępowania dowodowego i prawidłowej oceny zgromadzonych dowodów, Sąd I instancji wywiódł trafne wnioski, znajdujące swoje pełne uzasadnienie w powołanych przepisach prawa, które Sąd Odwoławczy w całości podziela i przyjmuje za własne.

Dokonując oceny zawartych w apelacji zarzutów analizę w tym rozpocząć należało od sformułowanych przez apelującą zarzutów dotyczących wskazanych naruszeń przepisów postępowania skutkujących brakiem wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego a w dalszej konsekwencji błędami w poczynionych ustaleniach faktycznych oraz ich sprzeczności z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego. Apelująca w tym zakresie zarzucała nieprawidłowe ustalenie i przyjęcie przez Sąd I instancji istotnej dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności dotyczącej potwierdzenia przez pozwaną znajomości Ogólnych Warunków Umowy Sprzedaży, z których wynikało, że kupujący nie mógł potrącać wierzytelności wzajemnych przysługujących jej w stosunku do powoda bez pisemnego z nim uzgodnienia w tym zakresie (§ 8 ust.5 OWUS) oraz, że powód dokonał kompensaty należności pozwanego wynikającej

z faktury (...) na kwotę 47.139,75 euro. Przedmiotowe nieprawidłowości, zdaniem pozwanej miały być wynikiem oddalenia przez Sąd Okręgowy części ze zgłoszonych przez nią dowodów jako nieistotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, pozbawienie wiarygodności i mocy dowodowej zeznań przedstawiciela strony pozwanej oraz pominięcie faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy poprzez oddalenie jej wniosku o zawieszenie postępowania.

Odnosząc się do treści tak sformułowanych zarzutów stwierdzić należy, iż w realiach analizowanej sprawy jawiły się one jako całkowicie bezpodstawne. Niewątpliwie bowiem w świetle twierdzeń stron i ich stanowisk zawartych w pozwie i sprzeciwie od wydanego w sprawie nakazu zapłaty oraz zaoferowanych dla ich potwierdzenia istotnych dowodów, ustalenie przez Sąd Okręgowy, iż wieloletnia i stała współpraca stron, w tym bezsporny fakt zawarcia przez nie przedmiotowych umów sprzedaży, odbywało się na powyżej wskazanych zasadach określonych w OWUS powoda, w tym zawartych w cytowanym powyżej § 8 ust. 5, które strona pozwana doskonale знаła i w pełni akceptowała. Potwierdza to w pełni zebrany przez Sąd I instancji materiał dowodowy oraz niezakwestionowany przez apelującą fakt, iż treść owych OWUS w wersji przedłożonej przez powoda i zawierającej § 8 ust. 5 była dostępna powszechnie na stronie internetowej powoda oraz była zamieszczana na każdym dokumencie potwierdzającym dokonanie dla niej dostawy towaru, który potwierdzał upoważniony do dokonania tej czynności jej przedstawiciel. Okoliczność ta jak trafnie wskazał w uzasadnieniu skarżonego wyroku Sąd I instancji, a czemu skarżąca w apelacji w żaden sposób nie oponowała, znajdowała swoje pełne potwierdzenie również w aktach prawomocnie zakończonej sprawy, toczącej się pomiędzy stronami przez Sądem Okręgowym we W. pod sygn. akt (...). Mało tego powyższą okoliczność przyznała sama pozwana w złożonym w sprawie sprzeciwie od nakazu zapłaty, na co również prawidłowo wskazał Sąd Okręgowy, a co umknęło uwadze skarżącej na etapie sporządzania i wnoszenia apelacji.

Wbrew zarzutom apelującej zebrany i poddany prawidłowej ocenie przez Sąd Okręgowy materiał dowodowy w pełni potwierdza ustalenie, iż powód dokonał rozliczenia wierzytelności pozwanej z faktury nr (...) na kwotę 47.139,75 euro. Okoliczność ta wynikała min. z potwierdzenia sald sporządzonego przez powoda na koniec 2008 r. dostarczonego pozwanej. Niewątpliwie odmienne okoliczności wskazywane przez apelującą są wynikiem tylko i wyłącznie wadliwości w prowadzonej przez nią dokumentacji księgowej, co trafnie podkreślił Sąd I instancji. Oczywiście w świetle dokumentów źródłowych znajdujących się w aktach sprawy a dotyczących rozliczenia spornej transakcji sprzedaży przez pozwaną migdałów powodowi, z której to skarżąca wywodziła istnienie swojej wierzytelności wzajemnej przedstawionej do potrącenia, brak jest jakichkolwiek podstaw do stwierdzenia, aby taką wymagalną wierzytelność wzajemną pozwana posiadała w dacie składania oświadczenia o potrąceniu i zarzutu potrącenia oraz, aby na dokonanie owego potrącenia uzyskała pisemną i wyraźną akceptacją w formie uzgodnienia tego z powodem. W tym zakresie Sąd Apelacyjny również w całości akceptuje i przyjmuje za własne stanowisko wyrażone przez Sąd I instancji w pisemnych motywach skarżonego wyroku.

W świetle powyższych okoliczności ocena wiarygodności zeznań przedstawiciela strony pozwanej F. B. i uznanie ich w części pozostającej w sprzeczności ze zgromadzonymi w sprawie pozostałymi dowodami za niewiarygodne, dokonana przez Sąd I instancji była w pełni prawidłowa i uwzględniała dyspozycję przepisu art.233 § 1 k.p.c., co z tych przyczyn czyniło zarzuty apelacji w tym zakresie całkowicie bezzasadnymi.

W realiach analizowanej sprawy, wbrew stanowisku skarżącej, całkowicie prawidłowo Sąd I instancji uwzględniając treść przepisów art.479^{12 i 14} k.p.c. określających zasady dowodzenia w procesie gospodarczym, w tym dotyczące prekluzji składanych z opóźnieniem twierdzeń i dowodów, oddalił zgłoszone przez pozwaną wnioski dowodowe zawarte w jej piśmie procesowym z dnia 12.10.2011 r. oraz z pisma znajdującego się na karcie 175 akt sprawy. Ponadto o słuszności tej decyzji przekonuje dodatkowo brak sformułowania w apelacji zarzutów dotyczących ewentualnego naruszenia owych przepisów.

Sąd Apelacyjny w całości podziela również stanowisko Sądu I instancji, iż w omawianej sprawie brak było jakichkolwiek podstaw i racjonalnych przesłanek, aby zgłoszony przez apelującą dowód z pisma, a raczej postanowienia Prokuratury Rejonowej w T. z dnia 20.01.2011 r. o wszczęciu śledztwa uznać za istotny dla treści przedmiotowego rozstrzygnięcia, skoro dotyczył on całkowicie innej i nie związanej z przedmiotem rozpoznania przedmiotowej sprawy transakcji handlowej dotyczącej sprzedaży miksów masłanego. Twierdzenia apelującej, iż owo

postępowanie i postanowienie miało dotyczyć dodatkowo rzekomo również podrobienia dokumentu oraz posłużenia się nim w postępowaniu sądowym pozostają w jaskrawej sprzeczności z treścią owego dokumentu, z który takich treści nie zawiera. To samo tyczy całkowicie bezzasadnego zarzutu pozwanej o nieprawidłowym przyjęciu sprekludowania w przedstawieniu tego dokumentu. Niewątpliwie fakt posiadania przez pozwaną wiedzy o tym postępowaniu został potwierdzony i wynikał z przedłożonego przez nią przy piśmie procesowym z dnia 12.10.2011 r. pisma powyższej Prokuratury z dnia 15.09.2011 r. (k.506).

W tych okolicznościach oczywiście, ponownie wbrew całkowicie błędnemu przekonaniu apelującej, nie było jakichkolwiek uzasadnionych podstaw do zawieszenia przez Sąd I instancji postępowania w sprawie, w szczególności zaś na mocy przepisu art.177§ 1 pkt 4 k.p.c. Tym samym, w ocenie Sądu Odwoławczego, zarzuty dotyczące naruszenia tak przepisu art.227 k.p.c., jak i art.177 pkt 4 k.p.c. jawiły się jako oczywiście bezzasadne.

W konsekwencji powyższych rozważań kwestionowanie powyższych ustaleń faktycznych uznać należało tylko i wyłącznie za niczym nieuprawnioną i nieuzasadnioną polemikę ze stanowiskiem Sądu I instancji wyrażonym szczegółowo w pisemnych motywach skarżonego wyroku, które Sąd Apelacyjny w całości podziela i przyjmuje za własne, a co z tej przyczyny nie wymaga ponownego jego powtarzania.

Przechodząc do oceny materialnoprawnych zarzutów skarżącej stwierdzić należy, iż także i one w świetle prawidłowo poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych w żadnej mierze nie zasługiwały na uwzględnienie.

Podkreślić bowiem trzeba, iż wbrew odmiennemu przekonaniu apelującej Sąd I instancji dokonał w pełni prawidłowej i kompleksowej wykładni łączących strony umów i stanowiących integralną ich część zapisów spornych OWUS. Mało tego formułując ów zarzut apelująca nie zarzuciła naruszenia przepisu art.65 k.c., co powinna była uczynić z uwagi na treść stawianego zarzutu. Dodatkowo i niezależnie od powyższych wywodów wskazać należy, iż o bezzasadności zarzutu dotyczącego błędnej wykładni owych OWUS i naruszenia przepisu art.498 k.c. przekonuje w pełni niezakwestionowania przyjętej przez Sąd Okręgowy w oparciu właśnie o treść owych OWUS tak jurysdykcji krajowej do rozpoznania przedmiotowej sprawy, jak i zastosowania do jej rozstrzygnięcia przepisów prawa polskiego, w szczególności zaś art.535 i nast. k.c., przy uwzględnieniu również regulacji zawartej w przepisach art.498 i nast. k.c. Jednocześnie uzupełniająco wskazać należy, iż Sąd Apelacyjny w całości akceptuje i przyjmuje za własne stanowisko w tym zakresie wyrażone przez Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia.

W konsekwencji zatem, dopuszczalnego w świetle dyspozycyjnego charakteru przepisu art.498 k.c., przyjęcia przez strony w § 8 ust. 5 OWUS ograniczeń w możliwości dokonywania przez stronę pozwaną potrąceń przysługujących jej względem powoda wierzytelności wzajemnych, co do zasady skuteczność dokonania przez apelującą potrącenia swojej wzajemnej wierzytelności z wierzytelnością powoda wymagała uzyskania dla dokonania tej czynności jego pisemnej i wyraźnej akceptacji. Skoro pozwana takowej akceptacji powoda dla dokonania potrącenia spornej wierzytelności wzajemnej z wierzytelnościami dochodzonymi pozwem nie przedstawiła a powód stanowczo udzieleniu takiej zgody zaprzeczył, to oczywiście trafnie i zasadnie uznał Sąd Okręgowy jednostronne oświadczenia woli apelującej w tym zakresie za bezskuteczne prawnie i tym samym bezprzedmiotowe. To zaś z kolei przesądzało o całkowitej bezzasadności zarzutów skarżącej sformułowanych w tym zakresie w apelacji. Dodatkowo wskazać należy, iż niezależnie od powyżej wskazanych okoliczności Sąd Apelacyjny w całości podziela stanowisko Sądu Okręgowego o nieudowodnieniu przez pozwaną istnienia wierzytelności przedstawionej do potrącenia, a więc jednej z podstawowych przesłanek, których kumulatywne zaistnienie jest niezbędne dla dokonania skutecznego prawnie potrącenia tak w wymiarze materialnoprawnym, jak i procesowym.

Wreszcie Sąd Apelacyjny w całej rozciągłości podziela stanowisko Sądu I instancji, iż wbrew dywagacjom apelującej, charakter sprawy i nakład pracy pełnomocnika w pełni uzasadniał uwzględnienie na rzecz powoda tego wynagrodzenia w podwójnej wysokości. W szczególności zaś apelująca jedynie odwołując się do, prawidłowo zresztą zastosowanego przez Sąd I instancji w tym zakresie, zapisu § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych... w żaden racjonalny sposób nie uzasadniła swojego odmiennego

stanowiska w tej materii. Natomiast jedynie samo odmienne przekonanie apelującej w tym zakresie nie jest wystarczającym uzasadnieniem dla jego uwzględnienia i dokonania korekty zaskarżonego w tej części orzeczenia.

Z tych wszystkich względów Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację skarżącej jako niezasadnioną, i orzekł o kosztach postępowania odwoławczego po myśli przepisu art. 98 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 6 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...).